

phatok.
 hí meg-
 — „El-
 teszem,
 : akkor
 arabok-
 re azon-
 özlésre.
 vonatá-
 beszélés
 ndva, s
 t saját
 zege —
 ondosan
 n mon-
 ányban
 ekvöket
 cséretes
 n vála-
 z egyes
 éró jel-
 amugy
 ödik is.
 varja a
 ogy jó
 re is az
 lós em-
 ermett.
 „A kis
 yörgy.
 fordulj.
 eit ked-
 rzsike.
 ssel ol-
 an rim-
 elik. —
 n ajánl-
 avonta
 e a jeles
 óinktól
 ények.
 s egyéb
 rtalmas
 ó tekin-
 2 frt, $\frac{2}{3}$
 iv. VII.
 ?) An-
 ttebbet
 tán elő

levele
 girbe-

F. b.

m épület.

a.

KIS NAPI

... DALOLGATVA RINGATTA. (Lásd a 351. lapon.)

XXXV. kötet, 22. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer. 16 oldalon.

1888 november 25-én.

A CSODÁLATOS PAJTÁS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás)

Mi ezután itt történt, azt megint csak később tudtuk meg, hol az egyiktől, hol a másiktól. De lassan-lassan megtudtunk mindent, úgy hogy szépen összefüggésben írhatjuk le.

Gabi minden habozás nélkül oda ment a hajóhoz. Ennek a kikötő-hidján egy már öreges hajós álldogált és pipázgatott. A mint Gabi be akart menni a hajóra, a hajós megállította.

— Lassan, lassan, ifiuracskám. Nem szabad a hajóra akárkinek bemenni.

— De nekem dolgom van ott.

— Nem igen hinném.

— Már pedig úgy van, akár hiszi, akár nem. Beszélni akarok a kapitány ural, még pedig azonnal.

— Akarni akarhatja, de azért semmi sem lesz belőle, mert a kapitány ur nincs most itt. Aztán mit akar vele?

— Ha épen kíváncsi, megmondhatom. Be akarok állni hajósnak.

Az öreg hajós gúnyosan mosolygott s végig nézett Gabin.

— Hajósnak? No, hiszen vannak ugyan nálunk fiatal matrözgyerekek is, de már mégsem ilyenek. Hány éves lehet, kis öcsém?

Gabi, mikor látta, hogy az öreg gúnyosan fogja a dolgot, szintén gúnyosan felelé:

— Hány éves lehetek? Ki tudhatná azt? Lehetek én még száz éves is.

— Meghiszem, de én azt akarom tudni, hogy most hány éves. Mert a hajós

szolgálat nem gyerekjáték. Van már tizennégy éves?

— Annyi még nem vagyok, de majd leszek.

— No hát majd ha lesz, akkor forduljon megint erre. Addig pedig, ha már épen hajózni akar, sétáljon ki a városligetbe, ott a tavon vannak csónakok, egy tizeskéért beülhet valamelyikbe és hajókázhat kedvére.

— Nagyon téved, felelé Gabi komolyan. Én nem tréfálok, nem is akarok játszani, hanem igazi hajós akarok lenni és ilyen nagy hajón utazni, le egészen a tengerig.

— Hm! Ez nagyon szép. De hát az atyja tud-e valamit erről a dologról?

— Oh, az mindegy, azt én már elvégeztem. Csak vezessen a kapitány urhoz.

— Jó, jó! De előbb tudnom kell, mi a neve, hol lakik?

Gabi azonban óvatos volt. Nem egykönnyen árulta el magát.

— Az mindegy, akármi a nevem és akárhol lakom.

— De nekem nem mindegy. Én tudni akarom, kit vezetek a kapitány urhoz.

— Majd megmondom én azt neki magam. És úgy-e, felőgnak?

Az öreg hajós hirtelen abbahagyta a gúnyos mosolyt és igen komolyan mondá:

— Elég volt ebből ennyi, ifiuracskám. Menjen szépen baza és vegye elő a könyveit, aztán menjen iskolába, az a maga helye.

— Már pedig épen oda nem megyek... nem is mehetek. Azzal már végeztem.

A Gabit.

—
Valami
ügy-e?
a legjobb
jával be

—
vissza. I
hoz veze
megmor

Sa
De ekk
gondolt

—
akarja,
szire ké
tány ur
ráérek,

G
hogy k
dett. E

M
dett. m
czélhoz
utczán
mindjő

az ide,
lassan
utczák
soha s

megint
kísérő

—
zám.

nyos
nevem
szinté

A hajós erősen szemügyre vette Gabit.

— Ahá! Most már kezdem érteni. Valami nagy hiba történt az iskolában, ugy-e? No, de azért mégis csak az lesz a legjobb, ha szépen haza megy és az apjával beszél. Az majd eligazítja a dolgot.

— Mondtam már, hogy nem mehetek vissza. Különben ha nem akar a kapitányhoz vezetni, majd találok más valakit, aki megmondja, hol találhatok rá.

Sarkon fordult és odább akart menni. De ekkor az öreg hajós, úgy látszik, mást gondolt s így szólt:

— Jól van no! Ha már mindenkép akarja, hát elvezetem hozzá. De kissé megszűre kell sétálnunk, mert ilyenkor a kapitány ur otthon van a lakásán. Most épen ráérek, hát elvezetem.

Gabi megörült és büszke volt rá, hogy kitartásával ekkép győzedelmeskedett. Ezentul is sikerülni fog minden.

Megindultak. Gabi szaporán lépkedett, mert szerette volna, ha mielőbb célhoz jutnak. Attól tartott, hogy az utczán találkozhatik atyjával, aki persze mindjárt megkérdezné, hová megy ezzel az idegen hajóssal. De ez az aggodalma lassanként eloszlott, mert olyan félreeső utczákon kezdtek járni, ahol jó atyja soha sem szokott megfordulni. Itt aztán megint bátrabban kezdett beszélgetni s kisérőjétől egyetmást kérdezgetett.

— Nagyon jó, hogy ilyen szíves hozzájárul... nem is tudom még a nevét...

— Az enyémet? Én Máté kormányos vagyok. Lássa, én nem titkolom a nevemet. De azért nem kívánom, hogy szintén mondja meg a nevét.

— Oh, majd megmondom később. Mert remélem, jó barátok leszünk, ugy-e? Majd meglássa, nem vagyok én afféle félénk gyerek. Amint egyszer elszántam magamat, mindjárt jöttem is, nem ijedtem meg, mint az Ödön pajtásom.

— Hát az kicsoda?

— Egy barátom, aki megindult velem, hogy majd együtt megyünk világgá szerencsét próbálni, de aztán megijedt és visszatért.

A kormányos nagyot nevetett és úgy látszott, hogy tetszik neki ez a dolog. Érdekelte is nagyon, hogy kicsoda az az Ödön, hány éves, mi az apja, hogy hívják, hol lakik s más efféle. Ezt Gabi elmondta, mert arra nem volt semmi oka, hogy Ödönről ne beszéljen. Annak nem kell félni, hogy elárulják.

Vidáman beszélgetve eljutottak egy meglehetősen félreeső utczába. Itt egy háznál a kormányos megállt s így szólt:

— Ide beszólok... itt lakik a kapitány ur... az udvaron tul... ott egy másik nagyobb ház van. Itt csak a kapus lakik, ettől megkérdem, itthon van-e a kapitány ur. Várjon itt reám.

A kormányos bement, de pár percz mulva ismét előjött.

— Jöjjön be, mondá Gabinak. A kapitány ur nincs ugyan itthon, de nem sokára haza tér. Addig itt megvárhatja. Én elmegyek a kapitány ur lakására és lesem; mihelyt megjött, azonnal hirt adok. Addig Gergely komám megengedi, hogy itt legyen nála.

Gergely koma vörösés képű, furfangos tekintetű öreg ember volt, de Gabit nagyon szívesen fogadta.

— Oh, csak tessék beljebb kerülni... van nálam hely elég. Legjobb lesz, ha fölmege a vendégszobába.

Gabi szerette, hogy így megtisztelik. Föl is ment a vendégszobába, mely az emeleten volt, vagy inkább a padláson. Mert biz az meglehetősen szegényes padlás szobácska volt, melynek az udvarra nyíló ablaka alatt valami kis pajta állt, úgy, hogy az udvarból is alig látszott valami. De Gabi ezzel nem törődött, a nagy séta után jól esett megpihennie. Az öreg Gergely pedig nagyon szives volt.

— Meglehet, hogy a kapitány ur kissé megvárakoztatja... no de az nem baj. Ha talán éhes, hozok egy kis harapni valót.

Hozott is kenyeret meg sajtot, letette az asztalra, aztán elment. Gabi nem volt éhes, azt sem igen bánta, hogy magára hagyják. Legalább kissé meggondolhatja, mit fog majd mondani, ha a kapitány elé kerül. Mert az is bizonyosan faggatni fogja mindenféle kérdésekkel, nem árt előre gondolni mindenre.

Ki is eszelte jól, hogy akármit kérdenek tőle, mit kell felelnie. Mikor ezzel készen volt, szerette volna, ha már mehetne is a kapitányhoz; de az öreg kormányos még mindig nem tért vissza. Unalmában tehát neki fogott a kenyérnek és sajtnak és falatozott. Ezzel is elkészült és még mindig nem mutatkozott senki. Már kissé unni kezdte a dolgot.

A szegényes kis szobában nem volt semmi, amivel elmulathatott volna. Kinézett az ablakon, de ott nem látott egyebet, mint az ablak alatti pajta födelét, azon-

tul pedig egy darabka udvart, amelyen nem volt épenséggel semmi.

— Legokosabb lesz, ha sétálok egyet az udvaron gondolá.

El is indult, de nem messzire. Amint az ajtóhoz ért, ugyancsak megütközve tapasztalta, hogy az ajtó be van csukva. Nem mehet ki.

— Mire való már ez? dörmögé bossusan. Becsuktak, mint valami rabot. Szeretném tudni miért? És mi joguk van engem becsukni? Most már csak azért is kimegyek.

Döngette az ajtót és kiabált úgy, hogy talán a harmadik szomszédba is elhallatszott. Az öreg Gergely koma elő is jött, de nem nyitotta ki az ajtót, csak kívülről kérdezte:

— No, mi a baj? Mire való ez a nagy lárma?

— Nyissa ki az ajtót! Miért csukott be?

— Be van csukva? Nini az, ám! Hát biz én mikor kimentem, megfeledeztem róla, hogy van bent valaki... mindig csukva szoktam tartani ezt a szobát, már szinte rá jár a kezem.

— No hát csak nyissa ki.

— Mindjárt kedves öcsém, mindjárt. Levittem a kulcsot... de azonnal megkeresem. Csak légy szépen csöndesen.

Gabi várt is szépen csöndesen. De az öregnek ugyancsak sok idő kellett, hogy a kulcsot megtalálja. Már félórája is mult és még mindig nem tért vissza. Talán megfeledezett róla... vagy talán valami rosszban töri a fejét? Gabi gyanakodni kezdett, hogy itt valami baj éri. Ujra neki rontott az ajtónak és újra döngette, a hogy

csak birta. Erre megint előjött Gergely koma.

— Mi a baj már no? Miféle zenebona ez?

— Nyissa már ki az ajtót! Nem akarok tovább itt várakozni.

— Az ajtót? Ahá, igaz a! Be van csukva, meg is feledkeztem róla, mert elhívtak a szomszédba. No, mindjárt megkeresem a kulcsot.

Elment és Gabi megint várt. És megint hiába várt. Pedig már esteledett is. Most már mindinkább nőtt a gyanuja, hogy itt nincs rendben valami, ez a vén Gergely roszbán törte a fejét... És a Máté kormányos is, aki ide vezette, hol maradhat annyi ideig? Sehogy sincs jól ez a dolog. Aggódni, félni kezdett. Összevissza gondolt mindenféle veszedelmes történeteket, a miket efféle becsukott fiukról olvasott, végül pedig az jutott eszébe.

hogy hátha az a Máté kormányos elárulja és azért jár olyan sokáig oda, mert ide akarja vezetni az apját vagy más valakit, aki őt haza vigye? Legokosabb lesz ezt meg nem várni, hanem megszökni.

Mindjárt szét is nézett, hogyan szökhethetne. Nem volt más mód, mint az ablakon át.

— A pajta tetejére könnyű leereszkedni, onnan már nem lehet nagy ugrás le a földre... ha csakugyan elárultak, megszököm. Engem ugyan meg nem fognak.

És mikor erre gondolt, csakugyan jó nyomon járt. Mert alig hogy elkészült a tervével, beszédet hallott az ajtó előtt. Ráismert az öreg kormányos hangjára, amint igyszólt:

— Ide vezettem Gergely barátomhoz és becsukattam ebbe a szobába.

Ráismert Gabi egy másik hangra is, a mi apánk hangjára.

— Nagyon jól tette, nagyon okosan

HÁROM TESTVÉR. (Lásd a 349. lapon.)

tette kedves barátom. A fiu apja hálás lesz ön iránt, hogy megmentette ezt a szerencsétlent nagyobb bajoktól. Most mindjárt haza kísérjük.

(Folytatása következik.)

TUL A TENGEREN.

(Képpel a 344. és 345. lapokon.)

AKÉK Adriának Póla városában
Tengerész fia cagyok.

Ott ringatják uszó iskolá-hajónkat
A szökellő víz habok.

Amikor az első tanfolyamnak vége,
Vásznat foltozunk,

Megmossuk hajónkat s aztán parancs szóra
Horgonyt oldozunk.

Emelve a horgony, kazán gőzzel telve,
Mélyen elbődül a kürt.

S oda érünk, távol tengereket szelve,
Hol mindig érik a fűrt.

A hol télen át is virul erdő, mező,
Nyárnak vége nem szakad,

Csodálatos fákön papagály rikácsol,
S a listáson antilóp szalad.

Boldog délcidélnek ezeregy csodája —
Látlak gyenge fátylon át.

Napestig ha mondanám, sem érném a végét —
De most jó éjszakát!

A NYUL KIRÁLY.

— Mese. —

(Vége.)

RÖGTÖN hozzáfogott száz nyul és kaparta a földet s mikor befejezted, másik száz váltotta fel. Hatalmas gödröt vájtak, messze szét-hányva a földet. Végre így szólt a királyuk: — Jól van. Most már elmehettek.

A száz meg száz nyul fölkerekedett és egy pillanat alatt eltűnt.

— Ime itt a jutalmad, szólt aztán a nyulkirály János gazdához.

Ez pedig ugyancsak kelletlenül vakarta a füle tövét.

— Gyönyörű jutalom, mondhatom. Mi hasznom ebből a nagy gödörből.

— Csak nézz belé, aztán beszélj.

János gazda lement a gödörbe s a mint leért, bele botlott valamibe. Amint a hold fényénél megnézte, látta, hogy az a valami egy jókora láda. Főlemelte a födelét, hát a láda telisded teli volt fényes tallérral. János gazda nemcsak nem látott még soha ennyi kincset, de még álmodni sem tudott volna róla.

— Emeld ki és vidd haza. A tied. Most már csak elhiszed, hogy beváltottam a szavamat?

— Oh, bocsáss meg, felséges Nyulkirály, hogy valamikor kételkedtem! Örökre hálás leszek s azt szeretném, ha valamiképp bebizonyíthatnám.

— Azt megteheted, mindjárt meg is mondom a módját. Legyen rá gondod, hogy ez a kert mindig tele legyen ültetve jóféle káposztával és salátával, az ajtót pedig hagyd nyitva, hogy éjenként az én

nyul népeim ide jöhessenek egy kis csemegére. És bántódásuk ne legyen.

— Dehogyan lesz! Csak legyen szerencsém mentül többször!

— Én magam is eljövök mindenkor, mikor holdtölte lesz. És majd meglátom, jóra használod-e a kincset, mellyel megjutalmaztalak. A szerint fogok majd rólad megemlékezni jövőre is.

Ezzel a Nyulkirály kegyesen intett és elsétált. János gazda még az ajtóból is hajtogatta magát utána és kívánt neki szerencsés utazást.

— És csak tessék mielőbb visszatérni! Lesz rá gondom, hogy a kert tele legyen finom palántával.

Ezt meg is tette, ami nem került nagy fáradságba, mert most már nem is kellett magának ásnia, kapálnia, volt mi-ből megfizetnie a napszámosokat, a kik dolgoztak helyette. Bent a házban is nagy bőség volt, János gazda mindent megszerezhetett, amit szeme szája kívánt. Telt mindeure a nagy láda tallérból. A falubeliek váltig csodálkoztak ugyan, hol szerezte János gazda ezt a nagy gazdagságot, de nem tudtak rá semmi rosszat, hát belenyugodtak.

Mikor holdtölte volt, János gazda mindig kiment éjfélkor a kertbe és beszélgetett jeles barátjával, a Nyul királlyal. Meg voltak egymással elégedve s egy éjjel a Nyul király így szólt:

— Holnap kis leányod fog születni. Tudom, vigan lesztek, nagy vendégséget fogsz csapni. De éjfélkor jőj ki ide, én is hozok a kicsikének valami keresztelési ajándékot.

Most már nem kételkedett János

gazda és pontosan engedelmeskedett. Másnap csakugyan kis leánykája született, volt nagy vendégség, s muzsikaszó mellett vigadtak a vendégek egész éjszaka. János gazda azonban éjfélkor észrevétlenül ki-osont a kertbe és leste a királyi vendéget. Nem is kellett sokáig várakoznia. Mészsziről ezüstös csöngetyű szó hallatszott, mely mindinkább közeledett s egyszerre csak csodás pompás fogaton ott termett a nyulkirály. Csillogó ezüst hintóban ült, a fején ragyogó drága-köves koronával. A hintót hat nyulacska húzta, fényesen felszerszámozva, a bakon nyulkocsis ült, mellette pedig nyul inas, egy kis szekrénykét tartva.

— Eljöttem, János gazda és elhoztam ajándékomat kis leányodnak. Vedd át. Az én képem mása van benne és hogy hiába ne álljon ott nálad, a szájában egy ezüst tallért fogsz találni. Azt minden reggel, délben és este kiveheted és mindig ujat találsz helyette. Így soha sem fogsz ki a pénzecekből, még ha az a láda kiürül is. De ne feledd, hogy ezt emlékül adom, tehát jól őrizd és becsüld meg.

János gazda nagy örömmel vette át az ajándékot, melyre bizony már-már szüksége is volt, mert a sok lakomázás és vig élet közben már jóformán fenekére ért a talléros ládának. De most már megint semmi gondja. Megköszönte szépen, a Nyul király pedig így szólt:

— Ne felejtsd intésemet s élj boldogul. A viszontlátásig!

A pompás fogat széleseben odább robogott s János gazda jó ideig utána bámult. Csak akkor tért vissza a házba, mikor a vendégek már keresték, hogy

hová lett. A mint meglátták nála a szekrénykét, kíváncsian kérdezték, mi van benne, János gazda büszkén felelé:

— Egy kis ajándék... egy komám hozta épen most.

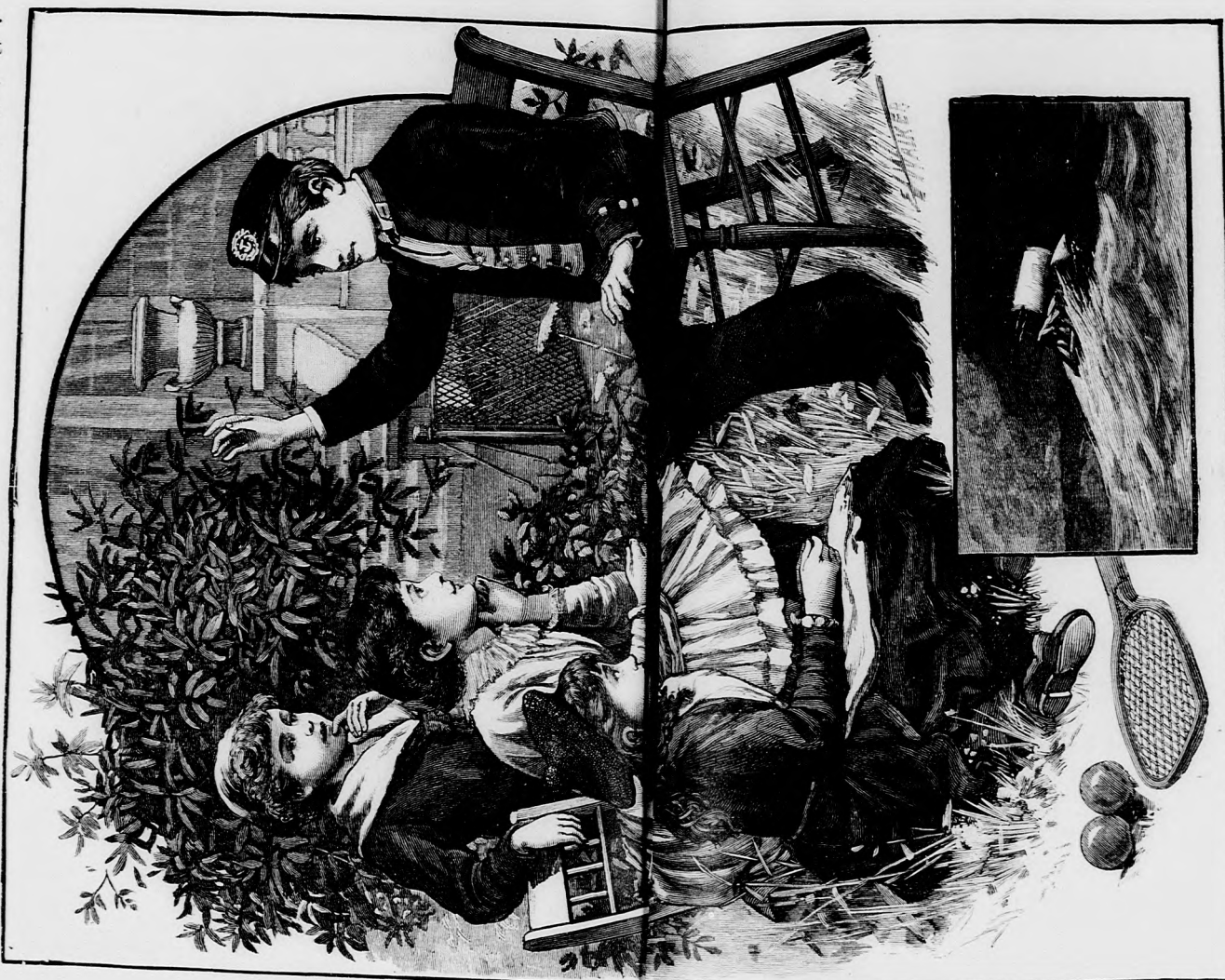
Fölnyitotta a szekrénykét és megnézték az ajándékot. Akkor bámultak még csak igazán. Csupa tiszta ezüsből volt verve egy gyönyörű kis nyulacska, a szeme csillogó drágakő volt. — ilyen szépet még soha sem láttak. A fogai közt pedig egy nagy ezüst tallért tartott

— Ezt most kiveszem, szólt János gazda. Reggelre majd ad másikat.

Ezen aztán még inkább csodálkoztak és titkon még inkább irigyelték. Most már mindenki gyanította, hogy János gazdának valami titkos nagy pártfogója van, valami jó tündér vagy efféle. De épen mert ezt tudták, nem mertek bele kötni, ám-bár irigykedtek reá. A kinek olyan hatalmas titkos barátja van, azzal jó barátságban kell élni.

Büszke is volt János gazda a nagy tisztességre, melybe jutott és lassan-lassan nagyon bele szokott a jólétbe és kényelembe. Alig állt szóba az olyan szegény emberrel, a milyen ő maga is volt hajdan. De azért a nyulkirályra mindig volt gondja és a hányszor

holdtölte volt, mindig kiment a kertbe, hogy ott a csemegéző Nyulkirályt alázatosan üdvözölje.

— Meglehet, hogy még hasznát veszem; gondolá.

Egy vagy két esztendő múlva csak-

ugyan hasznát is vette. Mert amint egyszer megint együtt voltak, a Nyulkirály így szólt:

olyan nyulszobrocskát, mint első ízben, csak hogy ez szinaranyból volt és a fogai közt egy fényes aranyat tartott. És a nyulkirály megint arra intette János gazdát, becsülje meg a szép emléket.

— Most már én elköltözöm erről a tájról s talán nem is látlak többé, mondá bucsuzóul. De azért tudni fogom, mi történik veled s gondolni fogok rád.

János gazda bizony nem igen busult a váláson. Most már kapott eleget. Az új arany nyulacska ad reggel, délben, este egy-egy fényes aranyat, abból uri módon élhet. Szerencsés utat kívánt barátjának s még csak nem is igen hívta vissza. Meg lesz most már nélküle is.

Meg is volt és most még vigabban élt. Híre is futott a csodálatos kincsnek, melylyel bír s a hir eljutott egészen a királyig. Mikor a király meghallotta, milyen csodálatos arany és ezüst nyulacska van János gazdának, minden áron meg akarta szerezni a ritka kincset. El is küldte fő udvarmesterét, hogy vegye meg, adjon érte akár egy zsák aranyat is.

János gazda, mikor a király embere megkínálta a zsák arannyal, nem habozott egy csöppet sem.

— Ez sokkal többet ér, minthogy az

én nyulacskaím úgy apránként adogatják nekem az aranyakat, tallérokat. Így egyszerre a kezemben a kincs. A Nyulkirály ugyanis messze van, többé nem látom, mit tartogassam ezeket az emlékeket?

Ráállt az alkura s a király embere elvitte az ezüst és arany nyulacskát, hagyva helyökben a zsák aranyat. Nagy volt a kincssóvár János gazda öröme. Csakhogy ez nem sokáig tartott. Amint az aranyait meg akarta olvasni, szörnyű rémülettel azt vette észre, hogy a zsákban arany helyett csupa haszontalan kavics van. Majd megütötte a guta, dult-fult mérgeben és készült a királyhoz panaszra. Csakhogy a király éppen akkor éppen így dühöngött. Mert a mint kicsomagolták a két csodanyulacskát, hát nem volt biz az se aranyból, se ezüsből, csak hitvány fehér és sárga agyagból, nem is adott se aranyat, se tallért, közönséges olesó játékszer volt az egész.

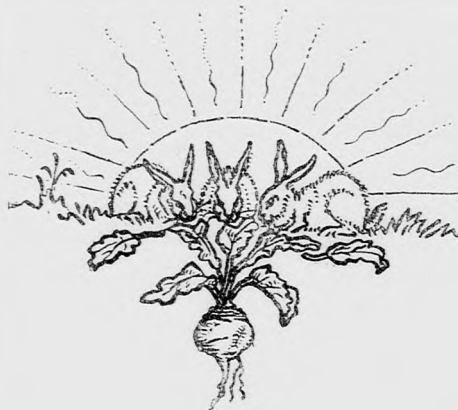
— Jaj a gézengúz csalója! szólt a király. Rászédett, kieserélte a kincset vagy talán nem is volt neki. Rögtön el kell fogni és tömlöczbe vetni, a zsák aranyomat pedig vissza hozni.

Ezt meg is tették, csakhogy a zsák arany helyén merő kavics volt. Nagy vesződségébe került János gazdának, míg bebizonyította, hogy nem akarta rászédni a királyt, hanem bizonyosan a Nyulkirály tette az egészet, még pedig alkalmasint azért, mert megharagudott, hogy János gazda hálátlanul kapzsiságból tuladott az emlék-ajándékon. Haza eresztették János gazdát.

Otthon aztán leste, sokáig leste, hogy eljön-e még a Nyulkirály. Talán ki lehetne

békíteni és új ajándékot lehetne kiesalni tőle. De biz' abból semmi sem lett, a nyulkirályt soha sem látta többé.

Megint szegény ember lett tehát, a milyen volt s élte fogytáig sajnálta, hogy a mit jó szivből kapott, azt nem tudta jó szivvel megbecsülni.

SZÓ ÉS TETT.

— Beszélyke. —

(Képpel a 348. lapon.)

ESSZE földön nem volt olyan két jó pajtás, mint Lottika és Ferike. Az igaz, hogy szomszédok is voltak és a faluban nem is volt több hozzájuk való játszótárs. Aztán meg nem is értek rá, hogy megunják az egymással való játékot. Mert Feri csak a szünidő alatt volt otthon, az év többi részét pedig a városban tölté, hol iskolába járt, csak néhány napra jött haza Karácsonykor és Husvétkor. Lottika otthon tanulatott és alig várta, hogy Feri haza jöjjön, s legyen játszótársa.

Volt is aztán játék százféle, mikor nyáron Feri több hetet tölthetett otthon.

Mint jó pajtásokhoz illik, igen jól egyeztek, mindegyikük arra törekedett, hogy a másiknak kedvét töltsse; igazán szerették egymást. Feri nem volt afféle hetvenkedő diák, ki csak boszantani és gúnyolni tudja a leányokat; szívesen elmulatott holmi csöndesebb játékkal is. De viszont Lottika nem kényeskedett, finyáskodott, és ha játékközben Feri néha jól hátba ütötte a lapdával, nagyot nevetett rajta és nem pityergett, mint némelyik nyafogó leányka.

Meg is osztottak hűségesen minden örömlükben s egy napon Feri, amint Lottikáékhoz átszaladt, már messziről kiáltá:

— Lottika! Jaj ha látnád! Jaj be kedves, be gyönyörű!

— Micsoda? Micsoda?

— Kaptam valamit... jőjj hamar, megmutatom!

Lottika nem hívatta magát sokáig, futott a Feriék házába.

— Nem mondom meg, micsoda; annál jobban fogsz neki örülni. Épen most hozta a Dini bácsi.

Az a gyönyörű pedig nem volt egyéb, mint egy bófehér tengeri nyulacska. Annyi igaz, hogy szép és kedves volt, bárszonypuha, fényes szőrű és olyan szelid, hogy még szerette, ha ölbe vették és simogatták. Persze, hogy tetszett Lottikának is. Ölébe vette, dédelgette, Feri pedig gyönyörködve nézte. (Lásd a képet a 348. lapon.)

Sok kedves órát töltöttek el azután ezzel a kedvencczel. Készítettek számára tágas, kényelmes ketreczet és napi mulatságuk egyik főpontja volt, hogy a nyulacskát etették, gondozták. Nőtt és hizott is a kezök alatt, hetedhét ország-

ban sem volt nyulacskának olyan jó dolga.

Hanem egyszer aztán, mikor ismét etetgették, Feri hirtelen elkomolyodott, úgy hogy Lottika is észrevette.

— No, mi a baj? kérdé.

— Nagy baj... igen nagy baj! A jövő héten vége a vakációnak, vissza kell térnem a városba.

Erre Lotti is sóhajtott egy nagyot.

— Az bizony nagy baj! De hát nem tehetünk róla... előre tudtuk, hogy csak eddig fog tartani.

— Persze... csak hogy most már baj is van. Ha én elmegyek, a nyulacskám árván marad. Itt a házban senkinek sem lesz kedve és ideje, hogy bajlódjék velem. El fog pusztulni, pedig úgy sajnálnám.

Ez csakugyan bajos dolog volt s egy kis ideig mind a ketten nagyon komolyan bámultak a nyulacskára. De Lottika aztán hirtelen nagy diadallal szólalt meg:

— Nincs semmi baj! Hiszen igen egyszerű a dolog. Átvisszük a nyulacskát hozzám és én viselem a gondját, amíg te oda leszel.

Ez már aztán szerencsés gondolat volt. Feri egészen fölvidult és örömeiben körül tánczolta Lottikával az udvart.

— Persze hogy úgy lesz! A mamád bizonyosan megengedi és te, ugy-e jól gondját fogod viselni?

— Meghiszem azt! Majd meglátod, ha Karácsonyra haza jössz.

— Menjünk mindjárt a mamáéhoz és kérjük meg, engedje nálatok valamely jó zugoetskában elhelyezni. Aztán mindjárt át is vesszük, mert látni akarom, jól érzi-e magát új lakásán.

Lottika mamája megengedte ugyan, hogy a nyulacska ketreczét áthozzák és oda tegyék, a hová legjobbnak gondolják; de úgy látszott, mintha mégsem volna egészen kedvére a dolog, mert így szólt Lottikához:

— Te fogod gondját viselni? Jól gondold meg, mit ígérsz. Feri nagyon szereti ezt a kis állatkáját, baj volna, ha úgy járnál vele, mint tavaszkor a kanárral.

— Oh, kedves mama, az egészen más volt... a kanárit nem bizta más reám, hogy viseljem gondját... aztán olyan gyönges kis jószág volt!

Gyönges volt, az igaz, de aligha mostanáig is nem élt volna. Csakhogy az történt vele, hogy napokig nem kapott enni-inni valót s egy reggel holtan találták a kálikában.

No de most komolyan megfogadta Lottika, nagy gondja lesz jó barátja kedves állatkájára. Át is hozták mindjárt s azontul Feri, a míg otthon volt, naponként háromszor is meglátogatta. És naponként adott Lottikának utmutatást, mivel etesse a kedves kis jószágot, hogy gondozza és ápolja. Tudta is Lottika jól s Feri nyugodtan utazott el.

Vagy egy hétig valóban csak olyan jó dolga volt a nyulacskának, mint azelőtt.

De azután lassanként unalmasnak kezdte Lottika találni ezt a mulatságot. Hogy ne kelljen annyiszor fáradnia, vitt a nyulacskának két napra való eleséget és vizet, aztán három napra valót, már persze a mennyit elégnék gondolt. A nyulacska, az igaz, mikor sok volt előtte, megette egy nap, aztán éhezett, a víze elposhadt. Azután megtörtént, hogy harmadnap sem

jutott Lottikának eszébe, hogy már fogytán lehet a nyulacska elomózsíja. Le is soványodott a szegény pára, szőre borzas lett, a szemefénye megtört. Így már csunya is volt s most Lottika még kevesebbet gondolt vele.

Egy napon, bizony mulhatott már egy hét is utolsó látogatása óta, mégis eszébe jutott, hogy utána néz a nyulacskának. De ekkor aztán megszeppent: a ketrecz

üres volt, a nyul eltűnt.

Ijedten, sirva szaladt a mamához, ki nyugodtan hallgatta meg s kérde:

— Eltűnt? Az valóban furcsa. És mikor?

— Azt... azt nem tudom.

— Hogyan? Nem tudod? Hát mikor láttad utoljára?

— Oh... annak van egy hete is.

— Hja, így már bajos a dolog. Hogy

...DEDELGETTE. (Lásd a 347. lapon.)

tudhass
egy hét
sok tö
igen p
nek ig
hogy e
jóság
fogsz

E
szörny
a nyul
A szá
mult a
volt s
Nem
senki

hetett
és
Kará
kor m
végén
megt
jött
És I
anna
pusz

nehé
előj
hez
kát.
akár
inká
azon
is e

lacs
bizo

tudhassuk azt meg, mi történt vele, ha egy hétig feléje sem néztél. Egy hét alatt sok történhetik. De mondhatom, nem igen pontosan teljesítetted, amit Ferinek ígértél, mert ő aligha úgy gondolta, hogy egy héten egyszer fogsz a rád bízott jószágnak utána nézni. Nem tudom, hogy fogsz neki beszámolni.

Ezt bizony Lottika sem tudta s szörnyen röstelte. Kutatta, mi történhetett a nyulacskával, de nem bírta kinyomozni. A szakácsné azt mondta, hogy talán kimult a szegény pára, mert nagyon vézna volt s valamelyik eseléd aztán kidobta. Nem is csoda, ha éhen veszett, mikor senki sem viselte gondját.

Lottika fülig vörös lett, de nem tehetett egyebet, mint hogy szégyenkezett és busult. Mikor pedig közeledett Karácsony s várták Ferit haza, — no, akkor már igazán szeretett volna a világ végére bujni. Csakhogy ezt nem tehetette s megtörtént, amitől rettegett: Feri megjött és kérdezte, hogy van a nyulacska? És Lottika könyezve megvallotta, hogy annak biz ő rosszul viselte gondját, el is pusztult, maga sem tudja mikép.

Feri nagyon elkeseredett, meg is neheztelt és haza indult. De éppen ekkor előjött a kertből az öreg kertész s Ferikéhez lépve oda nyujtá neki — a nyulacskát. Olyan kövér, olyan szép volt, mint akármikor régente. Bámult Feri, de még inkább Lottika. Mihamar megértették azonban a dolgot, mert Lottika mamája is előjött s így szólt:

— Ferikém, megmentettem a nyulacskádat, mert a Lottika kezei alatt bizony elpusztult volna. Az öreg kertész

jól ápolta és titkon tartotta. Mert az aggodalommal, melyet kiálltál, kedves leányom, leczkét akartam neked adni, hogy a ki valamit elvállal, teljesítse is, álljon tettel a szavának, még ha terhére esik is. Mert ha nem teszi, szégyenben marad.

Nem is felejtette el Lottika ezeket a keserves aggodalmas napokat s azontul nagyon vigyázott, hogy ilyen szégyen ne essék többé rajta.

HÁROM TESTVÉR.

(Képpel a 311. lapon.)

BÁR szegények vagyunk is,
Van egy kincsünk nekünk;
Járhat gyöngyben akárki,
Vele nem cserélünk.

A mi gyöngyünk, aranyunk
Az öcsikénk Jankó —
Kedvesebb az mi nekünk;
Mint százezer bankó.

Ha elfáradt, emeljük
— Bizony könnyű munka —
Egy kis pöndörődéssel
Erősebb vállunkra.

Vidáman néz, sikongat
Ilyenkor a gyermek.
Akik látják: vidáman
Feléje nevetnek.

Ha nevetnek, megállnak,
Állát simogatják,
S kicsi tömzsi kezébe
Nyomnak egy piczulkát.

KÉT TESTVÉRPÁR.

— Kicsi beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

DORKA! Dóra, ereszd a hajamat! Jaj! Ne czibálj! Hiszen már nem bánom... ott a könny, elviheted!

— Ugy-e, most már engedged? No,

de hogy máskor eszedbe ne jusson macskakodni, hát még kikapsz!

Folyt is volna még szörnyű módon a csuf dulakodás a két testvér közt, ha egyszerre meg nem szólal egy mély hang az ajtóban:

— Ejnye leányok, már megint hajba kaptatok? Dóra, már megint erőszakoskodtál szegény Arankával!

— Az ám! Szegény Aranka! patogott Dorka. Mindig ellenemre tesz mindent!

— Ne higye, kedves bácsi! szólt szeliden Aranka. Olvastam a képes könyvből s egyszerre csak eszébe jutott, hogy ő akarja olvasni és mert nem adtam mindjárt, hát reám támadt.

— Hát miért nem adtad? heveskedett Dorka. Én vagyok az öregebb, hát nyém az elsőség.

Aki mellettük állt, az egy már ősz szakállu öreg ur volt, az öreg orvos, ki

sokszor ellátogatott a házba. Most éppen nem találta a szülőket otthon s benyitott a gyerekek szobájába, gyönyörűséges látványra. Ugy látszik, hamar tisztában volt vele, hol az igazság, mert nyájasan kézen fogta Arankát, s magához ültette a pamlagra és gyöngéden simogatta.

— Ne sirj no, kicsikém. Ez csuf dolog volt, de a rosztat jobb szenvedni, mint elkövetni.

Dorka ennek hallatára fölbigyesztette ajkait s így szólt:

— Oh, tudom én, hogy a bácsi mindig Arankának fogja a pártját... hát jól van... de azért mégis én vagyok a nagyobb, hát neki kell az én kedvemre cselekedni, nem nekem az övére.

Ezzel durczásan kiment.

Nem sokára az öreg orvos is kijött s a tornáczon találta Dorkát, ki még mindig duzzogva nézett rá. Az öreg ur pedig olyanformát gondolt, hogy jó volna, ha egy kis prédikáció t tarthatna a makranczos, önző leánynak. Csakhogy nem ér rá, még több beteget kell meglátogatnia, kocsija a kapu előtt várja. De eszébe jutott valami, hogy nyerhet rá időt.

— Na, kifujtad már a mérgeidet, Dorinám? Ha kedved van, megkocsikázatlak.

A jó öreg orvos többször megtette, hogy amint körülkocsizott a városban, magával vitte Dorkát vagy Arankát, kiknek nagy örömük telt a kocsikázásban. A kedves ajánlat hallatára Dorkának mindjárt el is mult a duzzogása.

— Megyek bácsikám. Rögtön hozom a kalapomat.

Pár pillanat múlva már bent ültek a kocsiban és elhajtattak. Még nem mentek messzire, midőn egy téren nagy népesödületet láttak. Zsibongás, kiáltozás hallatszott, az emberek kíváncsian tódultak valami köré, de a kocsiból nem lehetett látni, mi van ott. Az öreg orvos megállította a kocsit és kiszállt.

— Maradj csak itt a kocsiban, Dorka. Én oda megyek és megnézem, mi történt, talán szükség lehet rám, ha baja esett valakinek.

Csakhamar eltűnt a tömeg közt. Jó ideig oda maradt s Dorka már türelmetlenkedett. Maga is oda szaladt volna, de nem mert kiszállni a kocsiból, mert tudta, hogy a bácsi nem érti a tréfát s ha parancsát megszegné, soha sem vinné többé magával kocsikázni.

Hosszu várakozás után végre megpillantotta az öreg urat, ki igen komoly képpel tért vissza.

— Csakugyan baleset történt, mondá. Egy kocsi elgázolt egy szegény asszonyt és sulyosan megsebesíté. El kellett szállítani a kórházba. És a szegény, amint eszméletre tért, nem a maga bajára gondolt, hanem otthon levő gyermekeire. No, talán tehetünk valamit.

Utasítást adott a kocsisnak s odább hajtattak. De ezuttal nem a szép utcákban kocsiztak, hanem messze kint a szegényebb külvárosban s itt egy kicsiny ház előtt álltak meg. Ugy látszott, a doktor bácsi nem beteghez jött ide, mert hívta Dorkát, menjen be vele a házba. Pedig ha beteghez ment, Dorkának a kocsiban kellett várni.

Bementek s a bácsi az udvaron egy öreges asszonytól kérdezett valamit. Az rámutatott egy ajtóra.

— Ott laknak. Az ajtó csukva lesz, de ha az ablakon beszólnak, a kis Juczika majd kinyitja.

Egyenesen az ablakhoz mentek tehát s Dorka kíváncsian nézett be. Igen egyszerű, szegényes, de tiszta szobát látott. A közepén pedig bölcső volt, melyben kis gyermek feküdt. S mellette egy kis leányka ült és dalolgatva ringatta. (Lásd a képet a czimlapon.) Az öreg orvos megzörgette az ablakot és beszólt:

— Nyisd ki az ajtót, kis leányom. Beszélni valóm van veled, anyádtól jövök.

Juczika meglepetve nézett rájuk, egy kis ideig fürkészve vizsgálta az idegeneket, de aztán kinyitotta az ajtót és mindjárt meg is szólalt;

— Hol van anyácskám? Miért nem jön? Már olyan nagyon várom!

— Nem jöhet, kedves kicsikém, baja történt. Ne ijedj meg, nem lesz nagy baj. Elvitték jó helyre, a hol meggyógyul és pár nap múlva haza jön. Engem pedig ide küldött, hogy megmondjam ezt neked. Azt üzeni, hogy ha kell valami, menj a szomszédba Örzse nénihez és jól viseld gondját a testvérekédnek. Megteszed ugy-e?

— Hogy ne! Mindig megteszem, amit anyácskám parancsol.

— Nagyon helyes. És tudod gondját viselni kis testvérednek, ugy-e?

A kis leány szinte büszkén felelé:

— Hogy ne tudnám? Mindig én viseltem gondját. Néha makranczos kissé, de az nem baj. Mondta sokszor anyácskám, hogy türelmesnek kell lennem, az

öregebb testvér kötelessége, hogy védelmezője legyen a kisebbiknek.

— És te meg is teszed, látom. Így már jól van, megmondom anyádnak, hogy nyugodt lehet, ilyen jó testvér mellett nem lesz a kicsikének semmi baja. Holnap ismét meglátogatlak. Most pedig fogd ezt a pár tizeskét, végy rajta magadnak tejet, kenyeret. Ha egyéb is kell, majd Örzse néni ad. Beszélék vele.

Beszélt is mielőtt elmentek volna. Mikor ismét a kocsiba ültek, Dorka nagyon szótlan volt és elgondolkozott. Az öreg doktor ezt jól látta s kis idő múlva megszólalt:

— Min gondolkozol oly nagyon? Ugy-e, azon a jó kis leánykán? Olyan szegény, olyan kevés öröme van s mégis milyen nemes, milyen jó! Gondját viseli testvérkéjének, mint egy kis mama. Rendjén is van. Ámbár én ismerek más testvéreket, hol az öregebb nem úgy gondolkodik, mint ez a Juczika és nemcsak nem fárad a kisebbik testvére kedvéért, hanem azt hiszi, hogy bánthatja, mert ő a nagyobbik.

Dorka elvörösödött, aztán röstelkedve mondá:

— Az én vagyok, ugy-e, kedves bácsi!

— Ha magadra ismertél, hát nem is tagadom.

És mialatt hazáig kocsiztak, a jó öreg doktor bácsi még jobban megmagyarázta, mennyivel különbnek tartja azt a szegény Juczikát, ki nemhogy bánthaná, hanem még fáradsággal is gondját viseli testvérkéjének. Dorka pedig indulatos volt ugyan, de nem rossz szívé leánya. Mi-

korhaza ért s a jó öreg doktor odább akart kocsizni, Dorka így szólt:

— Kedves bácsi... ha holnap Juczikához megy, vigyen el engem is... viszek neki valamit... és... és...

— És tanulsz tőle jóságot és testvéri szeretetet, nemde? Elviszlek.

El is vitte. Másnap is, harmadnap is. Dorka és Juczika jó barátok lettek s a jó példának jó lett a hatása. Dorka nem erőszakoskodott többé Arankával, hanem mint igazi jó testvér, inkább azt kereste, mit lehet javára.

És azontul szeretetben oly boldogan éltek, mint azelőtt sohasem.

KOCZKA-REJTVÉNY.

A	A	Á	Á
K	K	L	N
O	O	O	Ó
P	R	V	V

1. Fényes, tarka
E madaram farka.
2. Csak akkor mondj *hoppot*, ha
Lábad már átugrotta.
3. Akármilyen ügyes cigány,
E nélkül nem muzsikál ám.
4. Csak annyit ér mint a pajta —
Pásztor nyáját ide hajtja.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXV. köt. 19-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Markó Hermine és Leontine, Veidenfeld Iván.